

Alexandru Cristian

ASTRUL

Editura Magic Print
Onești, 2019

ASTRUL

Dramă în trei acte

Personaje

Mihai Eminescu – poet național

Veronica Micle – poetă

Mite Kremnitz – poetă și prietenă a lui Eminescu

Titu Maiorescu – critic și estetic literar

Ioan Slavici – scriitor

Ion Creangă – povestitor, cel mai bun prieten al poetului

Ion Luca Caragiale – scriitor, dramaturg

Harieta Eminovici – sora poetului Mihai Eminescu

A.C. Cuza – prieten al poetului

Miron Pompiliu – prieten al poetului

Scipione Bădescu – prieten, coleg de redacție

Tinca Vartic – consoarta lui Creangă

Nicolae Petrașcu – prieten, însărcinat de Junimea cu îngrijirea poetului

Alexandru Șuțu – medic psihiatru

Doamna Emilian – o admiratoare a poetului

Acțiunea se petrece între 1887-1889

Actul întâi

Acțiunea se petrece la Botoșani, Ipotești.

Scena întâi

Casa poetului, la Ipotești, un interior săracăcios, o masă de lemn, un pat, niște rafturi pline cu cărți vechi, ziare și manuscrise. Pe birou o călimară veche.

Harieta și Mihai, după o lungă despărțire.

Harieta (cu lacrimi în ochi)

Ce faci, Mihai, fratele meu drag?

Mihai (zâmbind)

Bine, Harieta, sunt fericit.

Harieta

De ce, Mihai, ce s-a întâmplat?

Mihai

M-am întors aici, în acest loc

Mirific, al copilăriei, lângă acest foc

Vechi al vatrei unde mama spunea povești.

Dar tu ce mai faci, sora mea, mă mai iubești?

Harieta

Ce întrebare este aceasta, Mihai?

Glumești, nu?

Mihai

Nu, iartă-mă, am fost un ticălos

Nu am mai trecut pe la tine.

Am fost gelos și invidios

Pe un bărbat ce o ținea în brațe

Pe EA, pe Veronica, de aceea am rămas

La București să văd ce s-a ales

Din iubirea noastră.

Harieta

Oh, Mihai această iubire te-a ucis

Și a ucis și în tine dorul de familie,

De Ipotești, ce nebunie

Te-a cuprins iubitul meu frate, e un vis

Ce aş vrea să-l șterg.

Mihai (trist)

Lasă-mă, nu mai vorbi de ea

De floarea mea albastră,

În ochii ei se oglindește marea

Ce privire celestă are.

Harieta (ironică)

Da, și ce hoață e.

Mihai (nervos)

Cum poți să spui așa ceva?

Tu care nu ai iubit în viața ta!

Harieta (izbucnind în plâns)

Eu, cum să iubesc, nu vezi că sunt
Neputincioasă, picioarele nu pot să le pun pe pământ,
Nu mă judeca tu, Mihai.

Mihai (zâmbind absent)

Eu nu judec, doar Dumnezeu judecă
Eu nu vorbesc, doar inima vorbește.

Mihai cade pe pat.

Harieta (speriată)

Ce ai, te doare capul?

Mihai (vorbind încet)

Nu, nu, blestemata aceea de boală
Iar a început să mă chinuiască,
Am capul plin de smolă,
Creierul meu nu mai poate să trăiască.

(apoi absent)

Știi ce e un Luceafăr?
Eu parcă știu, de la mama,
E un astru luminos, cu păr
De aur, ce strălucește sus, sus în cer, unde e mama.

Harieta (oftând)

Oh, Mihai, ce năpastă a căzut pe tine
Și ce durere și chin e pentru mine
Să-mi văd fratele distrus de tânăr.
Fără speranță, măcar de-ai putea
Să mai scrii poezii, dar nu poți
Ești pierdut în bezna geniului tău.

Mihai (ridică brusc capul)

Ce ai spus, vorbeai de mine

Șugubeașo, hai zi tot

Mă bârfeai sau râdeai

Sau atent mă ascultai?

Harieta (tristă)

Of, ce greu e, Mihai

Tu nu ești Mihai.

Ești o umbră a lui,

O stea pierdută a cerului.

Mihai (declamând)

Știi, m-am gândit la ceva,

Viața vine de undeva

Valurile vin din mare

Lacrimile vin din iubire

Tristețea din inimă

Moartea din humă.

Dar EA, Veronica de unde vine?

Harieta (ironică și răutăcioasă)

De unde vrea ea!!

Mihai (neauzind)

Da... din ale soarelui raze

Vine îmbălsămată în roze

Părul ei plin de stele

Mâinile ei au perle

Mișcarea ei este de sirenă

Când o văd, sângele-mi încremenește în venă.

Harieta

Ia mai lasă versurile

Hai colea, să mâncăm.

Ia un blid de ciorbă,

E bună, e de lobodă.

Mihai

Nu, nu vreau, vreau să mă hrănesc

Cu glasul ei, cu mirosul ei.

Harieta

Ia mai las-o în pace

Afurisita, numai la ea te gândești

Dar tu pe cine mai iubești

În afară de ea?

Mihai (absent)

Pe frații mei și pe mama.

Harieta (închinându-se)

Doamne sfinte, apără-ne!!

Mihai

Tu, soră a mea, mă iubești?

Harieta

Da, Mihai, și acum, te rog, mănâncă,

După aceea îți fac patul și te du de te culcă.

Mihai (vesel)

Da, mănânc acum, am o foame de lup,

Și apoi dorm și visez mări cu albi pescăruși

Fără lucruri rele și fără de suferință!

Harieta

Acum mănâncă, gata, nu mai vrei?

Noaptea să fie bună cu tine

Mihai (întinzându-se pe pat)

Și cu tine, Harieta.

Cei doi adorm.

Scena a doua

A doua zi, la ușă, Miron Pompiliu și A.C. Cuza, bătați în ușă.

Harieta

Cine este?

Miron Pompiliu

Oameni buni, domnișoară Eminovici,

Prieteni ai fratelui dumitale.

Harieta (surprinsă)

A, domnule Pompiliu și dumneavoastră

Domnule Cuza, ce faceți aici la noi?

A.C. Cuza

Am venit să-l vedem pe conul Mihai.

M. Pompiliu (încet)

Cum se mai simte?

Harieta (încându-și plânsul)

Rău, bietul de el, aiurează

Întruna, stă și visează

La femeia aceea, la Veronica.

Ce-o vedea la acea pitică?

M. Pompiliu (încet)

E înnebunit după ea

O iubește și nu o uită.

A.C. Cuza (îl vede pe Eminescu)

Ce faci, domnule, scrii?

Eminescu

Nu, mă gândesc la Univers

Și vreau să fac o descoperire.

M. Pompiliu

Ce descoperire?

Eminescu (cu ochii în sus)

De unde am venit, unde plecăm

De ce noi uităm

Că oameni suntem.

Știi, domnule, sus sunt stele

Eu le iubesc și cred în ele,

Dar omul nu vede aceste diamante

Puse pe cer, dar vede niște

Mărunțișuri, niște nemernicii.

Ah, ce vieți damnable

Să nu ai pic de vise, de strălucire

În tine...

Harieta (zâmbește)

Ce faci Mihai, ești vesel?

Eminescu (sumbru)

Nu, mă doare inima din cauza
Unui trup de lut, cândva
O iubeam, o adoram, ea era muza
Mea și o mângâiam undeva.
Mă doare și capul, craniul
Parcă e zdrobit, nu mai poate semăna
Versuri despre natură, nu mai cânt totul...
Sunt mic, uitat, neînsemnat.

A.C. Cuza

Ia, acum să te bucuri,
Am venit de la București
Pentru tine, măi, Mihai.

Eminescu (mirat)

Dar cine sunteți, oameni sau duhuri?

M. Pompiliu

Doamne, bietul nostru prieten,
Sunt Miron Pompiliu, ne știm
De mult timp, ne iubim
Ca frații, ce, nu știi?

Eminescu (înciudat)

Lasă, te rog, sarcasmul
Ai venit să-ți bați joc de mine?
Eu nu te știu, și niciunul
Dintre voi nici nu mă știe.

A.C. Cuza

Ehei, conule Mihai, te știm
Dar ne simțim plini de venin,

Tu nu ne mai recunoști.

Măcar știi de unde venim?

Eminescu

Nu și nici nu mă interesează

Ah ce oameni fără suflet,

Sunteți, nu vedeți că aici, un om visează

La cer, la mari lucruri, la cântece vechi

Și voi veniți cu întrebări stupide!

M. Pompiliu (izbucnind în plâns)

Și tu, mare minte a noastră

Ești distrusă, tu floare albastră

A României, ce crudă este

Această boală, care te face să uiți

Prieteni, iubiri și versuri mărețe.

Eminescu

De cine vorbește?

A.C. Cuza

De tine, bunul nostru prieten,

Mi se rupe sufletul, nu mai plâng ochii,

Când te văd așa, ce sprinten

Erai când scriai versuri, acum boala își înfige

Lama uitării în mintea ta măreață.

Harieta (încet)

Lăsați-l, că se enervează.

M. Pompiliu

Zi, domnule Eminescu, cum mai

Merge țara, habar ai?

Eminescu

Merge bine, e frumoasă, spumegă
De vitejie, de lucruri mari, dar
Acele lucruri, sunt la trecut. O rugă
Aș înălța sus, la Dumnezeu, pentru țară. În zadar
Dacă omul e rău și nu-și mai iubește,
Glia, moșii, obiceiurile și trăiește
În lux, în nimicnicie, auzi ce nerozie
Acum românul s-a franțuzit, s-a nemțălit, ce nebunie,
Copiii uită străvechea noastră doină.

A.C. Cuza

Aici, domnul meu, ai dreptate
Românul s-a modernizat, poate
A uitat ce e aia opincă, ie,
Acum stă la costum, joben și pălărie.
Ce vremuri... Dar politica cum mai e?

Eminescu (ironic)

E frumoasă ca niște lături!

A.C. Cuza

Dar de ce ești așa înciudat,
Ce ți-a făcut ție politica?

Eminescu

Păi tocmai asta e, nu mi-a făcut
Nimic și pe nimeni nu a ajutat, a distrus
Această floare aleasă, a rupt
Rădăcina țării, a răpus
Crezurile românești.
A smuls țăranului român
Visurile sale, de om înfrățit cu natura,

Toți politicienii nu mai sunt români.

Sunt oameni înrobiți de putere și argint, ura

Mea asupra lor este aprinsă

Și niciun ocean de gheață nu poate s-o stingă.

M. Pompiliu

E, lasă politica, cu gazetăria

Ce se mai aude?

Eminescu (trist)

Nimic, un gol absolut

Sunt distrus fizic, nu mai pot scrie,

Gândurile mele s-au mistuit,

Totul e o tristă nebunie.

A.C. Cuza

Adică ce nebunie?

Eminescu

O nebunie ce mă face să mă cufund

Într-o mare beznă, gândurile

Sunt rupte, creierul se chinuie, curgând

Zeci de gânduri, amestecate, minunile

Creației nu-mi mai vin în gând.

Sunt gol într-o lume relativă

Sunt un foc ce abia se mai zărește

Jăraticul meu e plin de gânduri roase

De timp și schimbate de zile.

M. Pompiliu

Lasă, nu exagera, fii mai vesel

Haide, că poate zilele astea

Ieșim undeva să ne mai mișcăm.